

Arrest

nr. 137 552 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 november 2001 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken trof op 22 november 2001 een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Na dringend beroep trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 januari 2002 een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. De commissaris-generaal trof op 4 oktober 2002 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Het beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd op 16 december 2002 onontvankelijk verklaard. Het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State tegen de

beslissing van de Vaste Beroepscommissie werd op 2 oktober 2003 verworpen (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.761).

1.5. Op 25 januari 2003 trad verzoeker in het huwelijk met mevr. K. D. V. en op 27 januari 2003 diende hij een vestigingsaanvraag in in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.6. Op 29 januari 2003 trof de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 31 juli 2003 werd verzoeker in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.8. Op 27 september 2006 sprak de rechtbank de echtscheiding uit.

1.9. Verzoeker trad op 7 juni 2007 in het huwelijk met mevrouw T. I.

1.10. Op 10 mei 2010 besliste de rechtbank van eerste aanleg van Ieper tot nietigverklaring van het in punt 1.5 vermelde huwelijk. Dit arrest werd door het Gentse hof van beroep bevestigd in zijn arrest van 12 juni 2012.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 10 september 2012 een beslissing tot intrekking van verblijf op grond van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*".

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 september 2012 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.13. Verzoeker diende op 14 januari 2014 samen met zijn echtgenote en kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.14. Op 14 maart 2014 diende verzoeker samen met zijn echtgenote en kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de in punt 1.14 vermelde aanvraag op 25 maart 2014 ontvankelijk.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 juli 2014 een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 juli 2014 een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp werd verklaard.

1.18. Eveneens op 14 juli 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 31 juli 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: B.(...), F.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging ende verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 28.10.2012. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 28.10.2012. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74.12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 28.10.2012.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep aangezien verzoeker onderworpen is aan een inreisverbod en omdat hij geen blijk zou geven van het rechtens vereiste belang. De beslissing werd genomen op grond van een gebonden bevoegdheid waardoor het beroep volgens de verwerende partij geen enkel nut kan opleveren omdat zij bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten uitvaardigen.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het EVRM en bij uitstek artikel 3, dat een absoluut karakter heeft, primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt en ondanks het inreisverbod waaraan verzoeker onderworpen is, de gegrondheid dient te onderzoeken van dit middel. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.3. In zijn middel stelt verzoeker het volgende omtrent de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

“Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoekende partij werd een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen.

Tegen deze negatieve beslissing staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Dit verzoek tot nietigverklaring is een niet schorsende procedure. Een verzoekschrift tot annulatie werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3).

De in casu bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen deze negatieve beslissing staat eveneens een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Opnieuw heeft deze procedure geen schorsende werking. Het ontbreken van de schorsende werking van voornoemde beroepsprocedures en voornamelijk de huidige procedure tot vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan ten uitvoering brengen, zonder het resultaat van de annulatieprocedure af te wachten. Nochtans haalt de verzoekende partij in de huidige beroepsprocedure, in samenlezing met het verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing tot ongegrondheid genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissing.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

(...)

Dat de verzoekende partij een ‘arguable claim’ onder artikel 3 E.V.R.M. heeft. De beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3). Dat aan de verzoekende partij geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hem het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 0 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet--schorsend beroep bij wet wordt voorzien. Aldus, hoewel de verzoekende partij een ‘arguable claim’ onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt hem geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Algerije. 11 Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.”

3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.3. Verzoeker beperkt er zich toe te verwijzen naar de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die werd ingediend en de beslissing die dienaangaande werd genomen, maar hij voert geen enkel element aan dat zou toelaten te besluiten tot een onmenselijke of vernederende behandeling die het gevolg zou zijn van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Verzoeker laat echter na concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad trouwens vast dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM kan puren uit de medische problemen van zijn echtgenote en zijn zoon. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van 14 maart 2014 (zie punt 1.14 -1.16), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker indicaties bestaan dat een eventuele terugleiding naar zijn land van herkomst medisch onverantwoord zou zijn. Ten overvloede stipt de Raad aan dat deze medische regularisatie-aanvraag ongegrond werd bevonden op 11 juli 2014.

3.4. Ter terechtzitting ontwikkelt de raadvrouw van verzoeker naar aanleiding van de repliek van de verwerende partij een betoog over de eenheid van het gezin en artikel 8 van het EVRM. Van deze argumenten kan echter geen spoor worden teruggevonden in haar gedinginleidend verzoekschrift, waardoor deze onmogelijk aanleiding kunnen geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Gezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

3.6. Vermits verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, is de exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN